

PARTEA I

Plecarea acasă

*Omul... nu poate învăța să uite, dar se agață
de trecut; oricât de departe sau de repede fuge,
lanțul acela fuge odată cu el.*

FRIEDRICH NIETZSCHE

A ÎNCEPUT CU UN TELEFON, DEZAMĂGITOR DE SIMPLU ȘI ușor de ignorat. Vibrația de pe noptiera lui Everett, pâl-pâitul displayului – prea puternic în dormitorul pe care îl ținea atât de întunecos, cu jaluzelele trase până jos, pe pervaz, și cu ferestrele fumurii care reprezentau o a doua linie de apărare în fața strălucirii orbitoare a soarelui și-a orașului. Am văzut numele, am atins butonul care dădea telefonul pe silențios și l-am întors cu fața în jos, lângă ceas.

Cu toate astea. Am rămas întinsă, trează, întrebându-mă de ce m-ar fi sunat fratele meu atât de devreme într-o zi de duminică. Am început să trec în revistă posibilitățile: tata; bebelușul; Laura.

Am început să bâjbâi prin întuneric, pipăind cu mâinile colțurile ascuțite ale mobilierului, până ce am găsit întrerupătorul de la baie. Tălpile mele goale s-au lipit de gresia rece când m-am așezat pe capacul closetului cu telefonul lipit de ureche, în vreme ce deja simțeam cum se formează pielea de găină pe picioare.

Mesajul lui Daniel a răsunat în tăcerea profundă:

„Banii aproape s-au terminat. Trebuie să vindem casa. Tata nu vrea totuși să semneze actele.”

O scurtă pauză.

„Nu se simte deloc bine, Nic.”

Fără să ceară ajutorul, căci asta ar fi însemnat să fie prea direct. Prea diferit de felul nostru de-a fi.

Am apăsat butonul de ștergere, după care m-am strecurat înapoi sub așternuturi, înainte să-l trezesc și pe Everett, pipăindu-l ca să fiu totuși sigură.

Dar mai târziu, întoarsă la mine acasă, am început să frunzăresc teancul de corespondență din ziua precedentă și am găsit scrisoarea – *Nic Farrell*, notat cu familiarul lui scris de mână, cu cerneală albastră; adresa era completată de altcineva, cu un pix diferit, mai închis la culoare.

Tata nu mai suna. Apelurile telefonice îl făceau să se simtă și mai dezorientat, prea departe de persoana pe care încerca de fapt să o sune. Chiar dacă își amintea pe cine apelase, mintea sa ne uita cu totul imediat ce-i răspundeam, transformându-ne în simple voci fără de chipuri în eter.

Am desfăcut scrisoarea – o pagină de jurnal cu marginile zdrențuite, scrisul său de mână lăbărțându-se dincolo de linii și înclinându-se ușor către stânga, ca și cum ar fi căutat să își noteze înnebunit ideile pe foaie, înainte ca acestea să-i scape din strânsoare.

Fără vreun salut.

Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!

Fără vreo încheiere.

L-am sunat înapoi pe Daniel, în vreme ce scrisoarea îmi tremura în mână.

— Doar ce ți-am primit mesajul, am zis eu. Vin acasă! Spune-mi ce se petrece!

ZIUA 1

MI-AM FĂCUT UN ULTIM INVENTAR AL APARTAMENTULUI înainte de-a încărca mașina: valizele așteptând lângă ușă; cheia, într-un plic de pe blatul din bucătărie; o cutie fără capac pe jumătate plină cu chestiile neprevăzute adunate cu o seară înainte. Vedeam orice unghi al apartamentului din bucătăria înghesuită – goală și expusă –, dar tot aveam senzația săcăitoare că uitasem ceva.

Strânsesem totul în mare grabă, terminând ultimele câteva săptămâni ale anului școlar în vreme ce mă ocupam de telefoanele de la Daniel și încercam să găsesc pe cineva care să stea în locul meu pe perioada verii – niciun moment de respiro ca să pot accepta faptul că făceam într-adevăr asta. Că mă întorceam. Că mă întorceam *acolo*. Daniel nu știa nimic de scrisoare. Știa doar că veneam să-l ajut și că aveam două luni la dispoziție înainte de-a fi nevoită să mă întorc la viața de aici.

Acum, apartamentul era practic gol. O cutie industrială, despuiată de toată căldura, așteptându-l pe absolventul cu atitudine de om cât de cât responsabil care avea să locuiască în ea până în august. Îi lăsasem și vasele, căci erau un adevărat chin când venea vorba de împachetat.

Îi lăsasem și canapeaua extensibilă, căci așa îmi ceruse el, oferindu-mi pentru asta cincizeci de dolari în plus.

Restul – adică lucrurile care nu-mi mai încăpeau în mașină – rămâneau într-un spațiu de depozitare aflat la câteva cvartale distanță. Toată viața mea era acum închisă într-un cub etanș, plin până sus cu mobilier vopsit și haine de iarnă.

O bătaie în ușă a răsunat între pereții goi, făcându-mă să tresar. Noul chiriaș avea să sosească peste câteva ore, când eu urma să fiu deja pe drum. Era mult prea devreme pentru oricine altcineva.

Am străbătut camera îngustă și am deschis ușa de la intrare.

— Surpriză! a exclamat Everett. Speram să te prind înainte să pleci!

Era îmbrăcat de muncă – curat și elegant – și s-a aplecat să mă sărute, cu un braț ascuns la spate. Mirosea a cafea și a pastă de dinți; a scrobeală și a piele; a profesionalism și a eficiență. De la spate a scos un pahar din polistiren din care ieșeau aburi.

— Ți-am adus asta. Pentru drum.

Am inspirat adânc.

— Drumul spre inima mea!

M-am rezemat de blat și am luat o înghițitură zdravănă.

El și-a verificat ceasul și a tresărit.

— Detest s-o fac, dar trebuie să plec! O ședință de dimineață tocmai în celălalt capăt al orașului.

Ne-am întâlnit la jumătatea drumului pentru un ultim sărut. L-am prins de cot când se desprindea din strânsoare.

— Mulțumesc! am adăugat, iar el și-a lipit fruntea de a mea.

— Va trece repede! Ai să vezi!

L-am urmărit îndepărtându-se – cu pași atent mășurați și cu părul brunet frecându-i gulerul – până ce a ajuns la liftul din capătul holului. S-a întors spre mine chiar când se deschideau ușile. M-am rezemat de toc, iar el mi-a zâmbit.

— Să conduci cu grijă, Nicolette!

Am lăsat ușa să se închidă singură, iar gândul la ceea ce urma mi-a făcut picioarele ca de plumb și mi-a trimis furnicături în buricele degetelor.

Numerele roșii ale ceasului de la cuptorul cu microunde s-au schimbat, făcându-mă să mă înfior.

E un drum de nouă ore cu mașina de la Philadelphia la Cooley Ridge, fără a pune la socoteală traficul, pauza de masă, alimentarea mașinii și opririle la toaletă. Și, dat fiind că deja plecam cu douăzeci de minute întârziere, deja mi-l imaginam pe Daniel așteptând pe veranda din față și bătând din picior, în timp ce eu trăgeam mașina pe aleea nepavată.

I-am trimis un SMS în timp ce țineam ușa deschisă cu ajutorul unei valize: *Sunt pe drum, dar ajung mai degrabă la 15.30.*

Am avut nevoie de două drumuri ca să-mi târăsc bagajul și cutiile rămase până jos, la mașina parcată la capătul cvartalului, în spatele clădirii. Auzeam deja cum începe ora de vârf în depărtare, un zumzet constant pe autostradă, plus ocazionalele claxoane. O armonie bine cunoscută.

Am pornit motorul, așteptând să-și facă efectul aerul condiționat. *Bun, bun!* am rostit în sinea mea. Mi-am vârât telefonul în suportul pentru pahar și am văzut răspunsul lui Daniel: *Tata te așteaptă la cină. Să nu întârzii!*

De parcă aş fi putut întârzia încă trei ore peste ce pretinseseam deja. Asta era una dintre cele mai impresionante realizări ale lui Daniel: perfecţionase arta mesajelor pasiv-agresive. Şi o practica de ani de zile.

Când eram mai tânără, credeam că pot să prevăd viitorul. Asta probabil că era din vina tatălui meu, care-mi umpluse copilăria cu platitudini desprinse din lecturile lui filosofice, lăsându-mă să cred în chestii care nu puteau exista. Închideam ochii şi-mi doream ca ele să apară, măcar în crâmpoie mici, frumoase. Îl vedeam pe Daniel în robă şi cu toca de absolvire. Pe mama surâzând lângă el prin lentilele aparatului meu foto în timp ce le făceam semn să vină mai aproape.

„Pune-ţi mâinile în jurul ei! Pretindeţi că vă plăceţi unul pe altul! Perfect!”

Mă vedeam pe mine şi pe Tyler, ani mai târziu, aruncându-ne rucsacurile în spatele camionetei sale murdare de noroi, pornind spre facultate. Lăsând de tot în urmă acel loc.

Îmi era imposibil să înţeleg că plecarea de-acolo nu însemna un eveniment singular cu o camionetă, ci un proces de desprindere care avea să dureze zece ani. Kilometri şi ani, scurtând încetişor distanţa. Fără a mai menţiona faptul că Tyler nu a mai plecat niciodată din Cooley Ridge. Că Daniel nu a mai absolvit niciodată. Şi că mama noastră oricum n-ar mai fi apucat să trăiască pentru a-l vedea.

Dacă viaţa mea ar fi fost o scară, atunci Cooley Ridge ar fi fost baza – un oraşel şters şi înghesuit de la marginea Smoky Mountains, adică exact Oraşelul american prin definiţie, dar lipsit de farmecul tipic. Orice altceva – oriunde altundeva – reprezenta o treaptă mai înaltă, pe care

aveam să urc gradual și lent. Facultatea la 320 de kilometri distanță, spre est, masterul cu un stat mai spre nord, o perioadă de stagiatură într-un oraș în care am pus ferm piciorul și din care am refuzat să mai plec. Un apartament pe numele meu și o plachetă cu numele meu pe propriul birou, Cooley Ridge rămânând permanent lucrul de care mă îndepărtam tot mai mult.

Însă iată care e șpilul pe care l-am înțeles legat de plecare – nu te mai poți întoarce acolo. Nu mai știu ce atitudine să am față de Cooley Ridge, și nici Cooley Ridge nu mai știe ce atitudine să aibă față de mine. Distanța doar crește de la an la an.

De cele mai multe ori, dacă încercam să mi-l aduc aminte cum trebuie – „Povestește-mi despre casa ta, povestește-mi despre cum ai crescut, povestește-mi despre familia ta”, mă îndemna Everett –, tot ce vedeam cu ochii minții era o caricatură a lui: un oraș miniatural aranjat pe o masă de la intrare, în preajma sărbătorilor, cu tot ce ținea de el încremenit pentru totdeauna în timp. Așa că îi ofeream răspunsuri parțiale, lipsite de substanță și extrem de vagi: „Mama a murit când aveam șaisprezece ani; e un oraș micuț, la marginea pădurii; am un frate mai mare.”

Chiar și mie, în timp ce răspundeam, mi se părea că nu-i ofer nicio lămurire. O poză Polaroid ștergându-se pe la margini, cu culorile golite de strălucire; conturul unui oraș-fantomă plin cu fantome.

Însă un telefon de la Daniel – „Trebuie să vindem casa” – și am simțit cum se crapă pământul sub mine.

— Vin acasă! am zis.

Și marginile au tremurat, iar culorile au devenit mai vii: mama își lipea obrazul de fruntea mea; Corinne ne

legăna cabina înainte și înapoi în vârful roții din parcul de distracții; Tyler se balansa, încercând să își păstreze echilibrul, pe trunchiul unui copac prăbușit care rămăsese atârnat peste râu, întins între noi.

Fata aia, scrisese tata, iar răsul ei mi-a făcut inima să tresalte.

„Trebuie să stăm de vorbă! Fata aia! Am văzut-o pe fata aia!”

O oră mai târziu, o *clipă* mai târziu, probabil că uitase – lăsase plicul lipit deoparte până ce altcineva avea să-l găsească abandonat pe noptiera sau sub perna lui, urmând să-mi ia adresa din dosarul tatei. Însă pesemne că existase un factor declanșator. O amintire. O idee pierdută printre sinapsele creierului său; lansarea unui gând care n-avea încotro să se îndrepte.

Pagina smulsă, scrisul strâmb, numele meu pe plic...

Iar acum, ceva ascuțit și sălbatic eliberat în mintea mea. Numele ei, sărind de colo-colo precum un ecou.

Corinne Prescott.

Scrisoarea tatei rămăsese împăturită în poșeta mea în ultimele săptămâni, zăbovind în tot acest timp extrem de aproape, gata să iasă la iveală dintre gândurile care nu-mi dădeau pace. Îmi vârăm mâna după portofel sau după cheile de la mașină și simțeam un colț sau o margine care îmi împungeau pielea, și mă trezeam că ea e iar peste tot: păr lung, arămiu, căzându-i până pe umeri, izul unei gume mentolate, șoapta ei în urechea mea.

Fata aia! Ea era mereu *fata aia*. Ce altă fată ar fi putut fi?

Ultima oară fusesem cu mașina acasă în urmă cu ceva mai mult de un an – când Daniel mă sunase și îmi zisese că trebuie să-l internăm pe tata într-un azil, iar eu nu

găsisem nicio justificare pentru costul unui bilet de avion luat în ultima clipă. Plouase aproape tot drumul, atât la dus, cât și la întors.

Astăzi însă era o vreme perfectă pentru condus. Fără ploaie, înnorat, dar nici prea întuneric. Lumină, dar nu foarte puternică. Am străbătut trei state fără să mă opresc deloc, orașele și ieșirile de pe autostradă estompându-se pe măsură ce treceam în viteză pe lângă ele – întruchiparea a tot ceea ce apreciam la faptul că trăiam în nord. Îmi plăceau enorm liniștea, felul în care îți puteai umple ziua cu o listă întreagă de lucruri de făcut sau cum puteai prelua controlul asupra orelor și adapta după propriile nevoi. Și nerăbdarea vânzătorului de la magazinul din colțul clădirii în care aveam apartamentul, modul în care acesta nu-și ridica niciodată privirea din rebusul său, fără să stabilească defel contact vizual cu tine. Îmi plăcea foarte mult tot acest anonim. Al unui trotuar plin cu străini și infinite posibilități.

Așa era și condusul prin aceste state. Însă începutul unei călătorii trece întotdeauna mai repede decât finalul ei. Mai departe spre sud, ieșirile devin mai rare, peisajul pare același peste tot, plin de lucruri pe lângă care ești sigur că ai mai trecut de altă o mie de ori.

Mă aflu unde, în Virginia, când telefonul pe care îl țineam în suportul pentru pahar mi-a sunat. Am bâjbăit prin poșetă după dispozitivul *hands-free*, păstrând o mână pe volan, însă până la urmă am renunțat și am atins butonul de răspuns.

— Alo? am strigat.

— Bună, mă auzi? a pârâit glasul lui Everett, iar eu nu mi-am dat seama dacă de vină era difuzorul telefonului sau semnalul prost.

— Da, care-i treaba?

A zis ceva greu de înțeles, cuvintele sale întrerupându-se de mai multe ori.

— Scuze, se tot întrerupe! Ce-ai zis? practic am strigat eu.

— Iau o gustare, mi-a răspuns el printre pârâituri din receptor. Voiam doar să văd ce faci. Cum rezistă pneurile?

I-am simțit zâmbetul din voce.

— Mai bine decât semnalul mobilului, i-am răspuns, făcându-l să râdă.

— Probabil că am să fiu în ședințe tot restul zilei, dar sună-mă imediat ce ajungi, ca să știi că ești bine!

M-am gândit să mă opresc pentru prânz, dar nu vedeam decât asfalt și câmpuri cale de kilometri întregi, fără de sfârșit.

Îl cunoscusem pe Everett cu un an în urmă, în noaptea de după ce îl mutaserăm pe tata. Mă întorsesem acasă încordată și neliniștită, avusesem o pană la cinci ore după ce plecasem cu mașina și fusesem nevoită să schimb roata pe o burniță care mă biciuise încontinuu.

Când ajunsesem la apartament, eram pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Intrasem în casă cu rucsacul atârnat pe umăr, iar mâinile îmi tremurau în vreme ce încercam să vâr cheia în ușă. În cele din urmă, îmi rezemasem capul de lemnul solid al ușii ca să mă calmez. Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, tipul de la 4A tocmai ieșea din lift, astfel încât îl simțeam zgâindu-se la mine și așteptând pesemne o inevitabilă cădere nervoasă din partea mea.

Apartamentul 4A! Singurele lucruri pe care le știam despre el: asculta muzică mult prea tare și avea mult prea mulți musafiri, fără a ține niciodată seama de programul

normal al zilei. Lângă el se afla un bărbat – fercheș, în vreme ce el era exact opusul. Elegant, în vreme ce el era, la fel, opusul. Treaz, în vreme ce el era beat.

Tipul de la 4A îmi mai zâmbea uneori când treceam seara unul pe lângă altul pe hol, iar o dată a ținut și liftul oprit pentru mine, însă așa era orașul. Oamenii veneau și plecau. Chipurile se estompau.

„Salut, 4C!” rostise el cu glas neclar, clătinându-se.

„Nicolette!” îi replicasem.

„Nicolette!” repetase el. „Trevor!”

Bărbatul de lângă el părea jenat și-n locul lui.

„Iar el e Everett. Pare c-ai avea nevoie de o băutură. Hai încoace, poartă-te ca o vecină!”

Cugetasem că să te porți ca un vecin adevărat ar fi însemnat să-mi învețe numele cu un an în urmă, când mă mutasem aici, dar chiar voiam ceva de băut. Voiam să simt distanța între *acolo* și *aici*; aveam nevoie de o distanțare de cele nouă ore de condus departe de casă.

Trevor deschisese ușa apartamentului său în timp ce mă îndreptam spre ei. Bărbatul de lângă el întinsese mâna și zisese „Everett”, ca și cum prezentarea lui Trevor n-ar fi avut nicio importanță.

Când plecasem de la ei, îi spusese deja lui Everett că îl mutasem pe tata de-acasă, iar el îmi zisese că făcusem exact ce trebuia. Îi povestisem despre apartament, despre ploaie și despre tot ce voiam să fac peste vară, cât eram plecată. Când mă oprisem din vorbit, mă simțeam mai ușoară, mai în largul meu – lucru pe care-l puteam pune pe seama votcii, însă preferam să cred că responsabil era Everett –, iar Trevor dormea dus pe canapea, lângă noi.

„Oh! Ar trebui să plec!” zisesem.

„Dă-mi voie să te conduc!” mă rugase Everett.

Mă simțeam amețită în timp ce mergeam amândoi în tăcere, apoi mâna mea era deja pe clanță, iar el era tot aproape de mine, și care e regula adulților pentru asemenea lucruri?

„Vrei să intri?”

Nu îmi răspunsese, dar mă urmase înăuntru. Rămăsese încremenit în chicinața minusculă, care dădea în salonul meu transformat în studio, o încăpere cu ferestre înalte și perdele subțiri atârinate de țevi dezgolite, care separau încăperea de dormitor. Însă prin ele vedeam patul – nefăcut, tentant – și știam că și el îl vedea la rândul său.

„Uau!” exclamase el.

Era mobila, eram sigură. Piese de mobilier adunate de prin magazine cu chilipiruri și din talciocuri, pe care le dezasamblasem și apoi le vopsisem în nuanțe îndrăznețe, pentru a se potrivi unele cu altele.

„Mă simt precum Alice în Țara Minunilor!”

Îmi scosesem pantofii, apoi mă rezemasem de blatul din bucătărie.

„Pun pariu pe zece dolari că n-ai citit-o!”

El zâmbise și deschisese ușa frigiderului, de unde scosesese o sticlă de apă.

„Mă bag!” răspunsese el, făcându-mă să izbucnesc în râs.

După care scosesese o carte de vizită o așezase pe blat, se aplecase în față și îmi atinsese ușor buzele cu ale lui, înainte de-a se retrage.

„Sună-mă!” îmi zisese.

Și l-am sunat.